

3. Про очищення влади: Закон України від 16 вересня 2014 року № 1682-VII (зі змінами і доповненнями) / Відомості Верховної Ради України. - 2014 р. - № 44. - ст. 2041.

4. Кодекс адміністративного судочинства України: Закон України від 06 липня 2005 р. № 2747-^ (зі змінами і доповненнями) // Відомості Верховної Ради України. - 2005 р. - № 35, / 35-36, 37 / - ст. 446.

Лавренчук О.Р. студент юридично-психологічного факультету НАВС *Науковий керівник:* Камінська Н.В., доктор юридичних наук, професор

Впровадження міжнародних стандартів прав людини і громадянина в Україні

Вже протягом досить тривалого часу права і свободи людини являють собою питання не лише для окремо взятої держави, а вони давно вже стали об'єктом дослідження та вдосконалення міжнародних організацій, тобто стали справою всього міжнародного співтовариства. Вони закріплені в міжнародно-правових актах, які у своїй сукупності встановлюють систему стандартів прав і свобод людини.

Загальна кількість конвенцій, угод, кодексів, протоколів Ради Європи, що стосуються прав і свобод людини, становить 173 документи. Україна приєдналася лише до 32 з них та підписала ще 10. Таке становище не можна визнати задовільним. З групи 12 конвенцій про захист прав людини Україна приєдналась лише до 9; з групи п'яти конвенцій щодо запобігання нелюдському чи такому, що принижує людську гідність, поводженню або покаранню - до двох; з групи конвенцій Європейської соціальної хартії - до жодної з п'яти (підписані- дві); з групи конвенцій з соціальних питань - до жодної з 15- ти; з групи конвенцій щодо охорони здоров'я - до жодної з 18-ти; з групи конвенцій з питань освіти, культури і спорту - до однієї з 14-ти (підписана 1); з групи конвенцій з кримінального права - до 9 з 22-х(підписана 1), з групи конвенцій з загального права та захисту інформації - до двох з 8; з групи конвенцій з біоетики - до жодної з двох.

Все це стримує процес імплементації європейських стандартів прав людини в національне законодавство України. Зазначені та інші нератифіковані Україною конвенції з прав людини у своїй більшості є навіть мало відомими, на жаль, у відповідних органах державної влади, які насамперед мають відповідати за їх ратифікацію.

В статтях розділу II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Конституції України відображаються положення цих міжнародних нормативно-правових актів, звичайно з деякими поправками, доповненнями та нововведеннями. Однак встановлення прав і свобод людини навіть у нормативно-правовому акті найвищої юридичної сили не є показниками їх

реальності. Тому велике значення має реальне забезпечення прав і свобод людини, що є однією з найважливіших ознак правової, демократичної держави.

Враховуючи те, що наша держава не завжди здатна забезпечити дотримання всіх прав і свобод людини, на мою думку, державні органи повинні звернути особливу увагу та вжити всіх необхідних заходів задля поліпшення цієї ситуації, зокрема ознайомитися з міжнародним досвідом, та привести у відповідність права і свободи людини та гарантії їх забезпечення в Україні до міжнародних стандартів. Також дуже важливим фактором для перегляду цього питання на сьогоднішній день є прагнення України приєднатися до Європейського Союзу. Така мета звичайно вимагає від нашої держави модернізації та реформування у багатьох сферах, в тому числі і змін в законодавстві України щодо прав і свобод людини на конституційному рівні.

Так на офіційному інтернет-представництві Президента України зроблена заява, що 19 червня у штаб-квартирі НАТО у Брюсселі під головуванням Генерального секретаря Альянсу Андерса Фога Расмуссена відбулося засідання Комісії Україна - НАТО на рівні послів, присвячене питанню реалізації в Україні конституційної реформи. Основною метою конституційного процесу є вдосконалення положень Конституції України відповідно до усталених європейських стандартів, насамперед у сфері прав і свобод людини, демократії та верховенства права. З огляду на це пріоритетним завданням конституційного процесу є створення належних умов для судової реформи, побудови публічної влади на засадах взаємосприяння, балансів, стримувань і противаг. Ключовим є також питання забезпечення реального народовладдя.

На основі принципів та норм міжнародних стандартів кожна держава, зобов'язана упорядкувати чинне законодавство, усунути протиріччя з нормами міжнародного права, відмінити застарілі норми, ліквідувати прогалини. Саме вказана діяльність держави забезпечить реальність та ефективність міжнародних стандартів у сфері прав людини.

Модернізації Конституції України в питанні впровадження в національне законодавство міжнародних стандартів прав і свобод людини не зможе пройти без певних проблем, які обумовлюються сучасним станом нашої держави.

Перш за все, це проблема неефективної судової та правоохоронної систем, великого рівня корупції та недостатнього рівня кваліфікації державних службовців. Також економічна ситуація, яка склалася в Україні, в повній мірі не зможе дозволити забезпечити гарантії дотримання всіх прав і свобод людини, адже кожна реформа, яка проводиться державою, по-перше, повинна бути виваженою та системно-узгодженою, а по-друге, мати фінансове підґрунтя, яке забезпечить її фактичну реалізацію у життя.

Очевидно, що перед Україною на даному етапі розвитку, визнаючи людину найвищою цінністю, постало важливе завдання - забезпечити ефективний захист прав і свобод людини. Звичайно, це потрібно спочатку закріпити на конституційному рівні, провівши модернізацію Основного Закону України, а потім надати для цього всі необхідні умови. Проблема ефективного захисту прав і свобод людини на міжнародному рівні сприймається як одна з

найважливіших , вирішення якої можливе лише в умовах інтеграції зусиль всього світового співтовариства.

Отже загальноновизнано, що права і свободи людини - це такий правовий інститут загальнолюдських цінностей, для якого характерне встановлення єдиних міжнародно-правових стандартів. На сьогодні у світі існує багато інститутів і механізмів, спрямованих на захист прав і свобод людини і громадянина, але права особистості часто порушуються, а способи їх захисту не завжди досить ефективні. Саме тому актуалізується завдання як удосконалення вже наявних методів і засобів, так і створення нових інститутів, що гарантують і забезпечують дотримання прав людини. Саме тому надзвичайно важливим напрямом становлення сучасної моделі публічного управління є, по-перше, напрацювання сучасної парадигми управління, що уособлює теоретико-методологічну та історико-правову складові імплементації концепції прав людини в публічно-правові відносини; по-друге, реалізації європейських принципів публічно-управлінської діяльності в контексті реалізації права людини на добре управління (good governance).

Напрямами подальших наукових розвідок з даної тематики мають бути такі: формування національної системи публічного адміністрування в умовах реалізації європейських стандартів забезпечення прав людини; забезпечення права на місцеве самоврядування громадян України в контексті європеїзації публічного управління; конституційно-правові засади формалізації прав людини в системі публічно-правових відносин.

Список використаних джерел

1. <http://www.president.gov.ua/news/28047.html>
2. <http://www.pravoznavec.com.ua/period/article/1662/%D0>
3. <http://www.uapravo.com/>
4. <http://www.dridu.dp.ua/zbirnik/2010-01/10povnuu.pdf>
5. Рабінович П. Європейська конвенція з прав людини: особливості її тлумачення / П. Рабінович, С. Федик // Юрид. Україна. - 2003. - № 6.
6. Толкачова Н. Б. Принцип захисту основних прав людини в практиці Суду Європейських Співтовариств / Н. Б. Толкачова // Держава і право : зб. наук. пр. Юрид. і політ. науки. Вип. 46. - К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2009